

L'església i centre parroquial de Sant Critòfol a la plaça de Ca n'Anglada. Foto: Francino:AMAT

Terrassa, la Roja.

Durant els anys seixanta i setanta del segle passat, es va produir l'eclosió d'un nou moviment obrer que guanya terreny en l'espai públic obrint espais de llibertat, la implicació social de grups cristians progressistes al voltant de les parròquies obreres, la infiltració d'un municipalisme democràtic en l'Ajuntament franquista, l'extensió de nuclis d'oposició política, juntament amb un dinàmic moviment juvenil i el començament d'unes lluites veïnals organitzades i coordinades en els diferents barris, configuren tot plegat una ciutat caracteritzada per la seva combativitat i per una eferescència de la lluita antifranquista que farà que sigui qualificada com Terrassa, la Roja.

En aquest context, un indret de la nostra ciutat va

prendre un protagonisme especial: la plaça de Ca n'Anglada, coneguda durant aquests anys i els posteriors amb el sobrenom, precisament, de plaça Roja, a causa del paper jugat, sobretot, per la parròquia de Sant Cristòfol, l'espai més destacat de la plaça en aquells moments.

Va ser cabdal el paper desenvolupat pels capellans progressistes d'aquest centre parroquial, en especial, l'Agustí Daura i el Joaquim Garrit. Ells van patir la pressió de les forces vives de la ciutat i de l'arquebisbat reclamant la seva expulsió. El 20 de novembre de 1968 els sacerdots obrers de Terrassa, juntament amb membres de la JOC i cristians de les comunitats de Sant Llorenç i les Arenes van fer arribar a l'arquebisbat un manifest

de suport al capellà Agustí Daura”. L’any 1969 va ser el més conflictiu: el bisbat havia optat per desballestar la missió obrera de Ca n’Anglada. El diumenge 31 d’agost, un grup fidel de Ca n’Anglada protesten pel canvi de línia pastoral de la parròquia i són violentament reprimits per un grup d’ultradretans de la ciutat. El diumenge 7 de setembre –durant la nit anterior, un grup de 71 persones s’havien tancat a les dependències parroquials— l’església va tornar a ser escenari de protestes per part dels que s’oposaven a les formes del bisbat.

El caràcter popular i obrer de la parròquia de Sant Cristòfol no va decaure. Joaquim Garrit explicà que “malgrat aquesta lluita interclesial no se’ns menjà absorbits per ella sinó que participàrem com a església en les lluites de la ciutat i de la classe obrera: la gran vaga d’AEG, manifestacions, denúncies en la predicació”.

Ca n’Anglada

Ca n’Anglada va nèixer aportant tots els elements per esdevenir l’escenari d’aquestes lluites obreres i veïnals per la integració dels barris

Festa del catecisme a la plaça de Ca n’Anglada el 1957, aleshores de Pius XII. foto: AMAT

d’autoconstrucció amb ple dret a gaudir d’uns serveis públics de qualitat com la resta de la ciutat. El 1933 es comencen a construir algunes cases al voltant de l’antiga masia i a principis dels anys 50 els camps de conreu de la masia ca n’Anglada es comencen a vendre com a solars per construir-hi cases per les persones que arriben a Terrassa a la recerca de feina. Moltes d’aquestes cases són autoconstruïdes per les mateixes famílies migrants.

El 1955 es crea la parròquia de Sant Cristòfor que comença les seves activitats a l’ermita de ca n’Anglada i en un barracó de fusta col·locat a la plaça.

Gràcies a l’aportació d’un grup de ciutadans el bisbat compra una illa de cases per construir-hi un complex parroquial, els plànols del qual s’encarreguen a l’arquitecte Joan Baca i Reixac.

El 1959 es construeix la cripta de la futura església, gràcies a l’ajut de l’industrial Ramon Pont, així com la sala d’actes del Centre Parroquial i es comencen a fer les processons de Setmana Santa.

El 1958 es troba la sepultura romana de plom

Antiga biblioteca de Ca n’Anglada situada a la masia.

LA
PLAÇA ROJA

Aquesta plaça, on es troba l’església de Sant Cristòfol, va ser l’epicentre d’un activisme molt potent a Terrassa durant els anys seixanta i setanta. Hi conflueixen comunistes, anarquistes i cristians de base, amb l’efervescència dels moviments veïnals i, sobretot, obrer. Els capellans progressistes facilitaven l’aixopluc i la protecció a les reunions de CCOO o de Mujeres Democràtiques, dels represaliats de la dictadura i de les persones lliurades a la lluita obrera, particularment durant la vaga de l’AEG. Durant molt de temps, la plaça va ser coneguda per aquest sobrenom, fins que el 1984, va ser nomenada plaça de Ca n’Anglada.

Terrassa Memòria
2023

La placa ha estat instal·lada a la façana de la biblioteca del districte 2 en un acte organitzat per CC.OO dins les activitats del Primer de Maig de 2023. foto: Rafel Casanova

(S. IV d.c.) i el 1960 es construeix el parvulari de Sant Cosme.

El 1962 el barri sofreix els estralls de la riuada, especialment en la seva part sud-est al costat de la riera de les Arenes. Aquest any la masia de Ca n'Anglada es cedida a les Germanes de l'Assumpció que s'hi instal·len per donar els seus serveis d'assistència social.

El 1965 es construeix el col·legi Ramon Pont, gràcies als ajuts de Càrites i comença a funcionar el camp de futbol del Sant Cristòfor, tots al carrer de Sant Tomàs, que no és asfaltat fins l'any 1971, any en que també s'urbanitza la Plaça de Ca n'Anglada (que llavors es deia de Pius XII) i que popularment s'anomenava Plaça Roja o Plaça del Cura, en honor al sacerdot Agustí Daura (del 1965 al 1973) que en les primeres eleccions democràtiques va passar a ser cap de llista pel PSUC a Terrassa. A la parròquia va ser substituït pel sacerdot Lluís Bonet i Armengol (del 1973 al 1993 i després rector de la Sagrada Família de Barcelona). El 1970 es funda l'associació de veïns de ca n'Anglada.

bct xarxa Biblioteques públiques de Terrassa

Trobareu tota la informació sobre aquest període de la nostra història a:

“Combat per la llibertat, Memòria de la lluita antifrancquista a Terrassa (1939-1979)”.
De Josep Lluís Lacueva i Moreno, Manuel Màrquez i Berrocal, i Lourdes Plans i Campderrós.
Ed. Fundació Torre del Palau, 2007.